

Who's afraid of red, white, light blue, orange and gold?

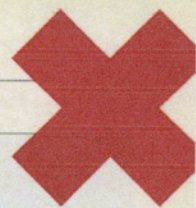
Twaalf jaar lang gaf beeldend kunstenaar Peter van der Heijden (51) de gemeente Amsterdam advies over het plaatsen van kunst in de openbare ruimte. Zijn voorstel voor de metamorfose van de binnenstad op dé dag is door de gemeente gekozen uit de plannen van een drietal genomineerde kunstenaars. Van der Heijden licht vast een tip van de sluier op: "Ik wist gelijk: ik ga het niet in mijn eentje doen, ik moet anderen medeplchtig maken. Dat zijn Madje Volleers en Pascal Zwart geworden, twee Rotterdamse kunstenaars met wie ik als adviseur van het Amsterdams Fonds voor de Kunst al eerder heb gewerkt.

Niet onbelangrijk bij die keuze was dat ze veel ervaring met grote projecten hebben. We wisten ook vanaf het eerste moment dat we de aankleding stijlvol moesten doen en niet te ingewikkeld. Aan de ene kant moet het goed en helder, aan de andere kant ben je met een grove kwast de stad aan het beschilderen. Toen bekend werd dat we de opdracht zouden krijgen, hadden we nog drie maanden over. Dat is erg kort zal ik je vertellen; voor elk ander groot project in de openbare ruimte wordt een traject van twee, drie jaar bewandeld. Maar dit is natuurlijk een *once in a lifetime* opdracht, dus daar zeur je niet over. Reken trouwens maar dat er meer

mensen in deze stad zijn die tegen de klok vechten."

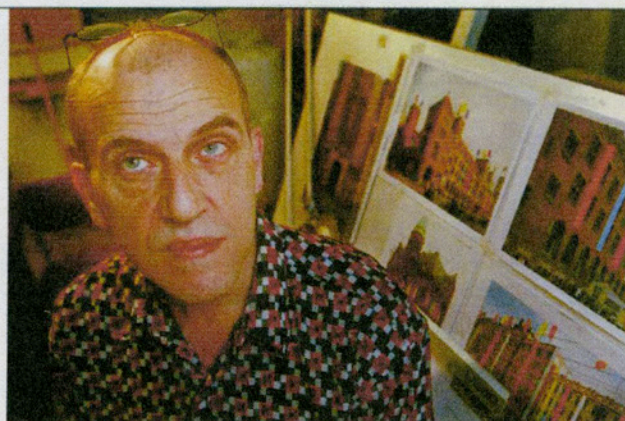
Who's afraid of...

"Ik heb eerst nagezocht hoe de aankleding bij vorige koninklijke huwelijksfeesten in zijn werk is gegaan. Die ging met grote gebaren: er werden triomfbogen opgericht. Dat kan nu allemaal niet. Niet alleen vanwege de beschikbare tijd; ook omdat er met zo'n zestig camera's gefilmd wordt, dus mag er niks in de weg staan. De meeste mensen volgen dit huwelijk met een oranjebittertje op de bank in een Vinex-locatie, daar moet je rekening mee houden. We hebben ervoor gekozen de

n tip van de sluier

Behalve voor prins Willem-Alexander en Máxima Zorreguieta is 2 februari 2002 ook de grote dag voor beeldend kunstenaar Peter van der Heijden. Hij kreeg de opdracht de binnenstad aan te kleden voor het huwelijksfeest.

Peter van der Heijden

gebouwen langs de route aan te kleden en gebruik te maken van de bestaande elementen, zoals het accentueren van de torens op de beurs. In het kort kun je zeggen dat we werken met drie soorten banieren en zes soorten vlaggen: *who's afraid of red, white, blue, light blue, orange en gold?* Het is puur geluk dat de Nederlandse en Argentijnse kleuren het zo goed doen bij elkaar. Het goud zorgt voor een extra koninklijke toets. Het ziet er op zo'n plaatje misschien simpel uit, maar bij elkaar gaat het absoluut werken. "Aan het Paleis en de Nieuwe Kerk mochten we niet komen: de koningin versiert zich niet op zo'n dag, dus aan het paleis hangt enkel

de vlag ten teken dat ze thuis is. En de Nieuwe Kerk is die dag het godshuis, dus ook die vlieger ging niet op. Jammer, maar het is niet anders, en gelukkig kun je met belichting ook mooie resultaten bereiken. Bovendien hebben we de eigenaren van bijna alle andere panden op de Dam zover gekregen dat ze met ons meedoen. Ondanks het feit dat alle bedrijven op de route hun eigen versiering moeten betalen en een aantal zelf al plannen had.

"Alles wordt aangebracht onder onze regie. Wat je beslist niet mag vergeten op te schrijven is dat we in de organisatie en uitvoering worden bijgestaan door een groot aantal en-

thousiaste Amsterdamse ambtenaren en door Frans de Vries en Pieter Teepe van Pieter Teepe Producties, ook bekend van de jaarlijkse Uitmarkt."

Damrak 1898

"Het tweede verhaal is dat de Amsterdammers zelf massaal gaan vlaggen, met name op het Damrak. Ik moet zeggen dat de betreffende ondernemersvereniging zichzelf heeft overtroffen. Zo'n 60 à 70 procent doet mee en haalt onder de bezielende leiding van Guus Bakker van de Beurs van Berlage ook nog eens een hoop van die opzichtige reclame eraf. Dat zou toch al gebeu-

Beurs van Berlage op 2 februari

ren, maar het wordt nu in één moeite door in dezelfde operatie gedaan. Men gaat er een fantastisch verhaal van maken door het hele Damrak in een vlaggenzee te zetten. Op 14 januari is begonnen met het ophangen van de versiering. Dat is behalve om de voorpret ook om logistieke redenen, anders krijg je het nooit meer voor elkaar.

"Verder is het tot mijn grote tevredenheid ook gelukt de zogenoemde 'bruine vloot' aan te laten meren. In het Rokin en in de Singel ter hoogte van de bloemenmarkt, komt een vloot van gepavoiseerde skûtsjes en westlanders te liggen. Organisatorisch was dat een aanzienlijke operatie, want een deel moest uit Friesland gesleept worden, er is bewaking nodig, je hebt de kwestie van het uitlichten, de bemanning moet ergens slapen. Maar het is alleszins de moeite waard: het belooft een magnifiek gezicht te

worden met al die 17 meter hoge masten. Moet je kijken wat mooi: hier heb ik een plaatje van het Damrak uit 1898, dat was de laatste keer dat er zoveel schuiten lagen in de binnenstad."

Enige vertraging gewenst

"Wat ten slotte niet onvermeld mag blijven is de zogenoemde soundscape: het geluid dus. Elke Amsterdammer wordt op deze dag gewekt door een flamboyant carillonconcert en met kanonschoten van de marinefregatten in de haven. Later, op het moment dat bruid en bruidegom de kerk verlaten, spelen alle kerken met elkaar St. Paul's Cathedral: er klinkt massaal klokgelui en alle boten laten de scheepshoorns schallen. Dat wordt een wondermooi jaren '50 oudejaarsgeluid. En uiteindelijk is er na de balkonscène een verrassing en kan iedereen het café in.

Hoe druk het wordt? Ik kom echt helemaal niemand tegen die weet hoeveel mensen er komen. Stel dat een kwart van de mensen die gewoonlijk op Koninginnedag naar de stad gaan, nu ook komt. In plaats van verspreid over de hele binnenstad, moeten ze nu bovendien allemaal op een heel klein stukje grond passen. Wat dat betreft zou een beetje slecht weer zo naar nog niet zijn, ik ruik zo langzamerhand ook wel eens een zeker ontmoedigingsbeleid.

"Wat zeg je? Ja hoor, ik slaap nog steeds goed. We liggen op schema. Alleen hoop ik op een vertraging van zeventien minuten op de dag zelf. Waarom? Ik heb uitgerekend dat dan de finale kus gegeven wordt op 2-2-2002 om 2 minuten over 2. Zeg nou zelf: mooier kan het toch niet?" ✖

tekst Carel Helder – foto's Co de Kruijff